

[Poul Møller.]

for år. Vi er enige i, at fremtidens forsørgelsesvæsen langt snarere bør sigte imod en sådan igangsætning, imod uddannelse og oplæring end imod højere understøttelsessatser. Dette synspunkt bør også præge vort arbejde med enkepensioneringen.

Vi vedtog for to år siden folkepensionsloven. I mellemtiden har vi imidlertid ændret de skattemæssige bestemmelser for de forskellige former for pensionsopsparing. På den baggrund bad jeg, inden vi i forsommeren afsluttede vort arbejde, den højtærede finansminister om i sommerens løb at undersøge, hvorledes det nu forholdt sig med de forskellige opsparingsformers indbyrdes placering, når hensyn skal tages dels til de skattemæssige bestemmelser, dels til nedslagsreglerne i folkepensionslovgivningen. Jeg vil gerne spørge den højtærede minister, om denne undersøgelse er tilendebragt, og om han kan sige os noget vedrørende resultatet af undersøgelsen. Jeg tror i det hele taget, at vi på et eller andet tidspunkt bliver nødsaget til at se på de nedslagsregler, der gælder i folkepensionsloven. Nedtrapningen må mildnes, så funktionærernes pensionsforsikringer ikke stilles alt for ringe, men det må ske inden for den nuværende beløbsramme, og det kan gøres, f. eks. hvis vi forhøjer ventetillæggene til dem, der udskyder folkepensionen, til de er fyldt 70 og 72 år. Herved vil der kunne spares noget, og det vil der også, hvis man indførte ventetillæg til dem, der udskyder modtagelsen af folkepensionens mindstebeløb, indtil de er 70 eller 72 år gamle.

Det har forbavset også mig — ligesom det har forbavset det ærede medlem hr. Erik Eriksen — at den højtærede finansminister ikke fandt anledning til at lade de store funktionærsammenslutninger blive repræsenteret i det udvalg, som skal undersøge, hvorvidt skatterne i fremtiden skal indregnes i pristallet. Jeg vil derfor benytte lejligheden til at spørge den højtærede finansminister, om dette ikke skulle skyldes en forglemmelse. Funktionærstanden er vel

den befolkningsgruppe, der vokser stærkest; den kan ikke være repræsenteret igennem De samvirkende Fagforbund. Ligeegyldigt hvor meget H. og K. stritter imod, må man bøje sig for det synspunkt, at vi her i folketinget i fremtiden anerkender funktionærstanden som en selvstændig befolkningsgruppe, der har sine egne interesser at varetage, og som nyder den selvfølgelig agt, det høje ting lægger vægt på at tildele andre befolkningsgrupper.

Den højtærede boligminister har for få dage siden fremsat et omfattende kompleks af forslag til en ny byggelovgivning. Når sagen om få dage kommer til første behandling, vil mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Thestrup, udførligt redegøre for vore synspunkter på dette område; jeg skal derfor indskrænke mig til nogle få bemærkninger herom. Vi beklager, at regeringen ikke tidligere kunne enes om denne lovgivning; det havde sparet os for en overgangsordning, der vil blive kostbar, og hvori udgifterne til disse formål praktisk talt vil være uændrede. Vi ved, det har knebet med at tilvejebringe enighed imellem regeringspartierne; men det er regeringens ansvar, at den enes så tidligt, at vigtige lovgivningsanliggende ikke udskydes.

Det glædede mig meget at høre af den højtærede boligminister, at også hans parti nu ønsker en afvikling af statens byggestøtte. Der har jo været tider, hvor man ikke fra den side lagde skjul på, at man ønskede en permanent byggestøtte, hvorved man simpelt hen indrettede sig på, at denne del af erhvervslivet nu var overført til statens investeringer og til statens direktion. Som bekendt er den, der overvinder sig selv, større end den, der overvinder en stad, og derfor skal det heller ikke mangle på anerkendelse herfor. Men det forekommer os, at den højtærede boligminister alligevel er for tøvende, for famlende. Når man nu skal i vandet, så er det et godt gammelt råd hellere at springe i det end krybe i det — det ender jo med, at man bliver våd alligevel.